

Θά γίνη τὸ ὄνειρον πραγματικότης :

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΒΑΔΙΖΟΜΕΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΕΥΡΩΠΗΝ ;

Τοῦ κ. ΖΑΦ. ΣΤΑΛΙΟΥ, Ἐμπορ. Ἀκολούθου ἐν Μονάχῳ

ΜΟΝΑΧΟΝ, Σεπτέμβριος.— Τὴν στιγμή αὐτὴ πού μέσα στὰ πλαίσια τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς, κρίνεται μαζὴ μετὰ τὴν μοῖρα τοῦ κόσμου καὶ ἡ μοῖρα τῆς Εὐρώπης, ἡ ἴσως ἀκόμα, παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴ ὑπερβολὴ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, μαζὴ μετὰ τὴν μοῖρα τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ μοῖρα τοῦ κόσμου, τὸ πρόβλημα τῆς εὐρωπαϊκῆς συνειδήσεως παρυσιάζει ἓνα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ μιὰ ξεχωριστὴ σημασία. Ἡ ἀξία τῶν συνισταται, ὄχι τόσο στὴ συμβολὴ καὶ στὴν διαμόρφωσιν τῶν νέων πολιτικῶν καταστάσεων — ἡ συνειδήσι εἶναι μιὰ συνέπεια καὶ ὄχι μιὰ αἰτία — ὅσο γιὰ αὐτὴ κατ' ἑαυτή, ἀποτελεῖ ἓνα ἀντικαθρέφτισμα, ἓνα ἐπιστέγασμα, μιὰ τελικὴ συνισταμένη, ἄλλων παραγόντων λιγώτερο φανερῶν, λιγώτερο ἐντυπωσιακῶν, πού προετοιμάζουν, στὴν ἀνώνυμη σιωπὴ τους, τὶς διαδοχικὰς πολιτικὰς ἐξελίξεις.

Ἡ ἀναλυτικώτερη μελέτη αὐτοῦ πού λέγεται σήμερον εὐρωπαϊκὴ συνειδήσι, καὶ πού ἀναμφισβήτητα παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας, μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τόσο σὲ γενικὰς γραμμές, ὅσο καὶ στὶς πιὸ ἐλαφρὲς ἀποχρώσεις, τὴν μορφὴν, τὶς τάσεις, τὴν μελλοντικὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς παλαιᾶς ἡπείρου μας, πού, παρ' ὅλους τοὺς πολέμους καὶ τὶς καταστροφές, ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει ἓνα σημαντικό ρόλο στὴν παγκόσμια ἱστορία. Στὶς γραμμές, πού θὰ ἀκολουθήσουν μέσα στὰ περιορισμένα πλαίσια ἑνὸς ἀρθροῦ, θὰ ἀναπτυχθῇ ἓνα θέμα πού προκαλεῖ τὴν συγκίνησιν στὴν σκέψιν καὶ στὸν στοχασμό κάθε ἀληθινοῦ Εὐρωπαίου.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ συνειδήσι, σὰν μιὰ ἔννοια γενικὴ, πλατειά, πού δὲν παίρνει ἓναν πιὸ συγκεκριμένον χαρακτήρα, ὑπάρχει κατὰ κάποιον τρόπο στὴν σημερινὴ Εὐρώπην, ὄχι τόσο σὰν ἓνα σύγχρονον ἀπὸ γεγονός, ὅσο σὰν ἓνα παρελθόν συγκυρικῆς προελεύσεως καὶ παράλληλης πορείας. Ἄν εἶναι ἀληθινὰ τὰ λόγια τοῦ Αὐγούστου Ράντ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ἀποτελεῖται ἀπὸ περισσότερους νεκροὺς παρά ἀπὸ ζωντανούς, ἡ Εὐρώπη εἶναι ἓνα ἀτέλειωτον νεκροταφεῖο, πού οἱ νεκροὶ τῆς, νεκροὶ μεγάλοι, αἰώνιοι, ἀθάνατοι, ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν στὶς πιὸ τελευταῖες στὶς πιὸ σύγχρονες μορφές τῶν πολιτιστικῶν ἀξιών. Οἱ ρίζες, ὅπως παντοῦ μέσα στὴν ἱστορία, εἶναι βαθεῖς. Τὸ παρελθόν, ἔστω καὶ ἂν ἀρνείται κανεὶς ἓναν ἱστορικὸ ντετερμινισμό, ρίχνει τριγύρω τὴν βαρεὶα σκιά του.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ὑπέροχην ὥρα τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν φωτεινὴν ἐποχὴν τῆς, πού ἔγινε ἡ μεγάλη ἀρχή, ἡ πρώτη ἀλήθεια, ἡ βασικὴ προϋπόθεσι τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, περνώντας ἀπὸ τὴν ἀσάλευτη δύναμιν τῆς Ρώμης, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ μεσαίωνα, πού καὶ στὶς πιὸ μαῦρες του ὥρες φύλαγε μέσα του κάποιο γόνιμο σπέρμα, ἀπ' τὸ ξύπνημα τῆς Ἀναγεννήσεως, καὶ φτάνοντας μέχρι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς μετὰ τὴν τεχνικὴν ἐπαναστάσιν τῆς, διαπιστώνεται, ὅτι ὠρισμένες ἀξίες ὠρισμένες ἀρχές, ὑφίστανται κατὰ κάποιο ρευστό, βέβαιον, τρόπο σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ σὲ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ὑπάρχει μιὰ ὁμοιότητα ἰδεῶν, πού παρ' ὅλες τὶς διαφορὰς τους, παρ' ὅλες τὶς ἀντινομίας τους, δένονται σὲ ἓνα σύνολον ἀκέραιον καὶ ὁλοκληρωμένο. Ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, τῆς σύγχρονης δημοκρατικῆς πολιτείας μετὰ τὶς ἀντίρροπες δυνάμεις τῆς, ἡ σωκρατικὴ καὶ χριστιανικὴ ἀντίληψιν τοῦ ἀτόμου, ἡ κοσμοθεωρητικὴ θέσι του μέσα στὴν κοινωνία, καὶ τέλος ἡ αὐτοπεποιθήσι, τὸ θάρρος καὶ ἡ δύναμις πού δίδει καὶ τέλος ἡ αὐτοπεποιθήσι, τὸ θάρρος καὶ ἡ δύναμις πού δίδει τὴν τεχνικὴν ἐξελίξεω, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι λιγώτερον ἢ περισσότερο κοινὰ στοιχεῖα τῶν τετρακοσίων ἐκατομμυρίων

«Δὲν θέλω νὰ ξεχάσω τίποτα ἀπὸ τὸ παρελθόν. Οἱ σελίδες ἔχουν γραφῇ στὸ βιβλίο τῆς Ἱστορίας μετὰ πολλὰς θυσίας καὶ πολὺ αἷμα. Δὲν πρόκειται νὰ τὶς σβήσουμε. Ἄς τὶς γυρίσουμε μονάχα κι' ἄς δοκιμάσουμε νὰ γράψουμε ἀκόμα μιὰ καινούργια σελίδα».

Pierre - Henri Teitgen

ἀνθρώπων, τῶν πρὸ δραστηρίων, τῶν πρὸ πειθαρχημένων τῶν πρὸ ἱκανῶν πού εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

Δυστυχῶς γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ χωρὶς δισταγμοῦ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς γιὰ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὰ γενικὰ αὐτὰ στοιχεῖα πού διαμορφώθηκαν καὶ διαμόρφωσαν τὴν πορεία μερικῶν αἰώνων, δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν σήμερον τὴν εὐρωπαϊκὴν συνειδήσιν σὲ μιὰ πιὸ συγκεκριμένη μορφὴ, τὴν συνειδήσιν πού θὰ ξεπεράσῃ τὶς ἐθνικιστικὰς τάσεις τοῦ 19ου καὶ 20ου αἰῶνα, τὰ ἐθνικὰ κράτη, καὶ θὰ φτάσῃ παίρνοντας ὅλα τὰ ζωντανὰ καὶ ἐπιβιώσιμα στοιχεῖα τοῦ ἔθνους σὲ μιὰ ὑπερεθνικὴν συνειδήσιν. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἂν καὶ ζῶν στὸν ἴδιον γεωγραφικὸν χώρον, ἂν καὶ ἡ τεχνικὴ πρόοδος τοῦ σινεμάτος ἀκόμα περισσότερο, παρ' ὅλην τὴν ὁμοιότητα τῆς πνευματικῆς τους κουλτούρας, παραμένουν, ὅταν τὸ πρόβλημα ἐξετάζεται ἀπὸ τὴν σημερινὴν του σκοπιά, μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Οἱ εὐρωπαῖοι δὲν εἶναι, ὅσο θὰ ἔπρεπε, συνδεδεμένοι ἀνὰ μεσὰ τους. Παρ' ὅλην τὴν ταχεῖαν ἐξέλιξιν τῶν τελευταίων ἐτῶν, παρ' ὅλην τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ παρ' ὅλην τὴν ψυχολογικὴν καὶ κοινωνικὴν συνεπειὰν τῆς, δὲν ἐπέτυχαν ἀκόμα νὰ βλέπουν τὰ προβλήματά τους ἀπὸ μιὰ εὐρύτερη εὐρωπαϊκὴν σκοπιά, πού θὰ ξεπεράσῃ τὴν ἐθνικὴν τὴν ταξικὴν ἀποψιν μέσα σὲ ἐθνικὰ πλαίσια, καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν δυνατότητα τῆς εὐρωπαϊκῆς σκέψεως καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συμφέροντος. Οἱ κάτοικοι τῆς ἱβηρικῆς χερσονήσου, πού, γιὰ λόγους ἱστορικοὺς καὶ γεωγραφικοὺς, δὲν ἦσαν συνδεδεμένοι μετὰ ἰδιαίτερον δεσμούς μετὰ τὴν «εὐρωπαϊκὴν οἰκὸγένειαν» σκέπτονται πολὺ περισσότερο σὰν Ἴσπανοὶ ἢ σὰν Πορτογάλοι καὶ λιγώτερον σὰν Εὐρωπαῖοι.

Οἱ πρώτοι, ἀντιμετωπίζοντας μιὰ χρόνια οἰκονομικὴ κρίσιν, πού ὀφείλεται, κατὰ μεγάλο ποσοστὸ, καὶ στὴν φτώχεια τῆς χώρας, ἰδιαίτερα ἐπιφυλακτικοὶ στὶς πολιτικὰς σχέσεις, μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρόνου ἐπιβεβαιώνουν διαρκῶς περισσότερον τὴν γνωστὴν γαλλικὴν παροιμίαν, ὅτι ἡ Εὐρώπη ἀρχίζει στὰ Πυρναῖα.

Οἱ δεῦτεροι, ἔχοντας ἐξασφαλίσαι μιὰ σχετικὴ οἰκονομικὴ εὐημερία, ἀπομονωμένοι γεωγραφικά, χωρὶς ἀμέσους πολιτικούς κινδύνους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, βρίσκουν, ὅτι δὲν εἶναι δυσάρεστο νὰ περιορισθοῦν στὴν μικρὴ τους ἐμπορικὴ εὐτυχία. Οἱ Ὁλλανδοί, οἱ Βέλγοι καὶ οἱ Ἑλβετοί, ἀφοῦ κι αὐτοὶ ἐξασφάλισαν, χάριν τῆς ἐργασίας τους καὶ στὴν συστηματικὴν τους ὀργάνωσιν, ἓνα ἱκανοποιητικὸν βιοτικὸν ἐπίπεδον γιὰ τοὺς πληθυσμούς τους, κατωχυρώθηκαν, μετὰ τὸν πιὸ μικροσκοπικὸν τρόπον, πίσω ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν τους εὐημερίαν. Τὰ τελευταῖα μόνο χρόνια, λόγω τῆς γεωγραφικῆς τους θέσεως καὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ κινδύνου, βλέποντας, ὅτι οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ προχωρήσουν καὶ χωρὶς αὐτούς, ἐκτός βεβαίως ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν πολιτικὴν τῆς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει, ὅτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ἔχει ἐπέλθει μιὰ βαθύτερη μεταβολὴ στὶς εὐρωπαϊκὰς ἀντιλήψεις τους.

Οἱ Σκανδιναβοί, εὐτυχισμένοι λαοὶ καὶ οὗτοι τὶς περισσότερες φορές, χωρὶς ἱστορίαν, πάντοτε ἐπιφυλακτικοί, πάντοτε διστακτικοί, ὅταν πρόκειται νὰ ἀναμειχθοῦν σὲ ζητήματα γενικώτερας σημασίας, πού πιθανῶς νὰ τοὺς δημιουργήσουν περιπλοκάς καὶ ὑποχρεώσεις, ἔχουν ἔρθῃ κάπως ἐργὰ σκόναν Εὐρωπαϊκὸν κύκλον γιὰ νὰ μποροῦν νὰ εἶναι σήμερον πιὸ κοντὰ του.

Οἱ Γάλλοι, πού μετὰ τὴν γεωγραφικὴν τους θέσιν, τὶς οἰκονο-

μικές δυνατότητες της χώρας τους και το ψηλό πνευματικό τους επίπεδο, θα μπορούσαν να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο, δεν είναι αρκετά προετοιμασμένοι. Από την μία μεριά, με τα δημιουργημένα και πολλές φορές εξησφαλίσμένα συμφέροντα των τάξεων, έχουν γίνει αρκετά ατομιστά, για να θέλουν να συλλάβουν προβλήματα που απαιτούν οικονομικές θυσίες και ιδεολογικές ανατάσεις. Ένω, από την άλλη, τα συμπλέγματα του φόβου και της κατωτερότητας πύ του δημιουργήσαν οι έχθρικές εισβολές, μαζί με την κομμουνιστική προπαγάνδα, εμποδίζουν μια στενότερη προσέγγιση. Ίσως η τελευταία πολιτική αλλαγή, να σημαίνει μια ριζική μεταβολή για την Γαλλία. Αν και ο στρατηγός Ντέ Γκώλλ δεν ήταν πάντοτε σύμφωνος με τις ευρωπαϊκές λύσεις, ή κίνησης του και ή προσωπικότητά του, τουλάχιστον για σήμερα, είναι οι μόνες που μπορούν να ανορθώσουν την Γαλλία, να την απαλλάξουν από τα πολιτικά της συμπλέγματα κατωτερότητας, και να της δώσουν δυνατότητα να μεταβληθεί σε μια μεγάλη υπεύθυνη πολιτική δύναμη.

Ένας γερμανός πολιτικός, πριν από λίγους μήνες, σε μια του συνέντευξη, επαναλάμβανε, κατά διαφορετικό τρόπο, τη φράση του Μέττερνιχ, που έλεγε ότι όταν άσθενει η Γαλλία, είναι άρρωστη ολόκληρη η Ευρώπη, προσθέτοντας ότι «θέλουμε μια Γαλλία ισχυρή, που να απαλλάγχει από τους φόβους της και να έχει πεποίθησι στον εαυτόν της». Τέλος, οι Γερμανοί, αφού δύο φορές δεν επέτυχαν να κατακτήσουν την Ευρώπη και να δημιουργήσουν την ευρωπαϊκή Γερμανία, αντιμετώπιζοντας πάντοτε κατά διαφορετικούς τρόπους το πρόβλημα ζωικού χώρου, ελεύθερο, παρ' όλες τις ήττες τους, από πολιτικά συμπλέγματα, είναι ίσως σήμερα οι περισσότεροι επιδεκτικοί μιας υπερεθνικής συνειδήσεως. Έχοντας ανάγκη μεγάλων αγορών για την τοποθέτησι των προϊόντων των, γνωρίζοντας, ότι το συμφέρον τους είναι η ελευθερία του κεφαλαίου και της εργασίας στην Ευρώπη, με μια πικρή πείρα από τον τελευταίο πόλεμο, και μια νοοτροπία που τους συν-

δέει περισσότερο με μια ιδέα και λιγώτερο με μια γη, από την πρώτη στιγμή ενίσχυσαν την ευρωπαϊκή ιδέα και την ευρωπαϊκή κίνηση. Δυστυχώς, αν και είναι ο πιο δυναμικός λαός της ηπείρου μας, δεν είναι αρκετοί για να επιτύχουν εκείνο που χρειάζεται, την συνεργασία όλων.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, που προκαλεί πολλούς στοχασμούς και πολλές σκέψεις, ένα ερώτημα, ένα τραγικό ερώτημα τίθεται: Στα χρόνια που μας έρχονται, θα μπορέσει η Ευρώπη να αποκτήσει την συνειδήσή της, να ξεπεράσει τα «εθνικά» εμπόδια και να βρει το μόνο δρόμο που μπορεί να την σώσει, τον δρόμο της Πανευρώπης;

Στο ερώτημα αυτό, που ίσως κανείς να μη μπορεί να δώσει μια οριστική και συγκεκριμένη απάντηση, ή σύντομη ματιά στην πολιτικοοικονομική κατάσταση της Ευρώπης, ίσως να είναι εποικοδομητική για την καλύτερη κατανόησι του όλου ζητήματος. Η τεχνική επανάστασι, ή βιομηχανική παραγωγή και γενικότερα οι οικονομικές συνθήκες του 19ου και 20ου αιώνα, όπως και πριν αναφέρθηκε, έχουν δημιουργήσει μια κοινωνικοοικονομική ομοιότητα στους ευρωπαϊκούς λαούς. Τα προβλήματα του κεφαλαίου και της εργασίας είναι σχεδόν παντού τα ίδια. Οι αντίστοιχες τάξεις των διαφόρων κρατών έχουν μια ομοιότητα κοινωνικής συνειδήσεως. Οι συνεχείς πόλεμοι των δύο αιώνων, ίσως μπορεί να τους πη κανείς εμψυλίζουν ύστερα από μερικά χρόνια, με τους δύο τελευταίους παγκοσμίους πολέμους απέδειξαν με τον πιο βέβαιο τρόπο τις τραγικές συνέπειες του ευρωπαϊκού συναγωνισμού. Απέδειξαν συγχρόνως, ότι, μια συνενόησι, όχι μόνον είναι δυνατή αλλά συγχρόνως μπορεί να γίνει πηγή δυνάμεως, αναδιοργανώσεως, πολιτικής ολοκληρώσεως για τους διηρημένους λαούς, που θυσιάσαν τους εαυτούς τους, με τον πιο άσουλόγιστο τρόπο, στην προσπάθεια της οικονομικής των έπικρατώσεως.

Αι απόψεις αυτές, που με την πάροδο του χρόνου ωριμάζουν κάτω από αυτήν την ίδια κοινωνικοπολιτική εξέλιξη, έστω και αν γίνονται δεκτές από μια μικρή ακόμα μειοψηφία, άρχισαν να παίρνουν μια πιο συγκεκριμένη μορφή στην τελευταία δεκαετία. Οι κάπως ουτοπιστικές τάσεις του παρελθόντος, παρ' όλη την αφηρημένη χροιά τους, συνετέλεσαν και αυτές στο μέτρο της δυνάμεως τους για την προετοιμασία της νέας καταστάσεως. Ο σοβαρός κίνδυνος του ρωσικού επεκτατισμού, οι συνεχείς πιέσεις της αμερικανικής πολιτικής, μαζί με την φωτισμένη δραστηριότητα μιας πρωτοπορίας ιδεολόγων, βοήθησαν στην δημιουργία των νέων κατευθύνσεων. Οι πρώτοι πολιτικοί και οικονομικοί οργανισμοί της Ευρώπης ενεφανίσθησαν. Η Κοινοπραξία «Ανθρακας και Χάλυβος», που για πρώτη φορά δημιούργησε μια υπερκρατική δύναμη, έγινε μια πραγματικότητα. Ένα ζήτημα, που μέχρι χθες ήταν η αιτία φανατικών ανταγωνισμών, αντιμετώπιζεται από μια και μόνη σκοπιά. Τέλος η Κοινή Άγορά είναι ήδη ένα γεγονός τετελεσμένο. Παρ' όλες τις μεγάλες δυσκολίες που πρέπει να υπερπηδηθούν, παρ' όλο το μεγάλο χρονικό διάστημα που ή συμπλήρωσι της απαιτεί, υπάρχει ή βέβαιη ελπίδα, ότι θα επιτύχει.

Η αρχή, που αποτελεί σταθμό για την ιστορία της ηπείρου μας, έχει γίνει. Το γενικό κλίμα είναι περισσότερο ευνοϊκό. Ένας αριθμός σχεδίων που προτείνουν την ευρωπαϊκή συνεργασία ακόμη περισσότερο περιμένουν την στιγμή της εφαρμογής τους. Η κοινή γνώμη των ευρωπαϊκών χωρών δεν έδειξε σοβαρή αντίδρασι. Στον όριζοντα, παρ' όλη την υπερβολικότητα της απόψεως, αν και τα εμπόδια, είναι ακόμα τεράστια, έχει αρχίσει να διαγράφεται αμυδρά, ή πιθανή προοπτική της βαθμιαίας καταργήσεως όλων των θεσμών, οικονομικών και πολιτικών, που διαίρουν σήμερα την Ευρώπη. Έχει αρχίσει να προετοιμάζεται ή δημιουργία της Πανευρώπης, της ευρωπαϊκής συνειδήσεως, που στην τελική της ολοκλήρωσι θα περιλάβει όλο το παρελθόν, όλη την ιστορία, όλες τις απομονωμένες φωνές που ταλαιπώρησαν για τόσους αιώνες την ηπείρο μας. Όλα είναι ζήτημα χρόνου, μακροχρόνου, αλλά πάντοτε χρόνου.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να επαναλάβω την τελευταία αυτήν φράσι, ότι όλα είναι ζήτημα χρόνου, και να ρωτήσω στο περιθώριο αυτού του άρθρου αν σήμερα υπάρχει αυτός ο χρόνος για την Ευρώπη ή μήπως είναι γι' αυτήν πολύ άργα.

ΖΑΦ. ΣΤΑΛΙΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΣΒΕΣΕΩΣ ΠΥΡΚΑΓ'ΩΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

- δεν παγώνει, ούτε εξατμίζεται, ούτε εξασθενίζει
- με μικρόν βάρος έχει μεγάλην αποτελεσματικότητα.
- ο αυτός πυροσβεστήρ ήμπορεί να χρησιμεύει συνεχώς έφ'όσον δεν έχει αδειάσει τελείως.
- ηλεκτρομονωτικότης μέχρις 120.000 volts.

Οι σύγχρονοι πυροσβεστήρες κόνεως εκτοξεύουν εις μεγάλην απόστασι το περιεχόμενόν των υπό μορφήν πυκνού νέφους, τη βοηθεία πεπιεσμένου αέρος, είτε διοξειδίου του άνθρακος, είτε αζώου—του και έπικρατεστέρου—διά τας μεγάλας συσκευάς, λόγω της αδρανείας του. Συνεπεία του δημιουργούμενου νέφους και ρεύματος ψύξεως, ο χειριστής ήμπορεί να πλησιάσῃ περισσότερον την εστίαν πυρός.

Η αποτελεσματικότης της κόνεως είναι άπιστευτος και όλα τα αεροδρόμια έχουν έφοδιασθῃ με αυτόκινητα φέροντα μεγάλους πυροσβεστήρας κόνεως. Εις την δημοσιευμένην εις την σελίδα 39 εικόνα φαίνεται ή κατάσβεσις πυρκαϊάς μεγάλου μετασχηματιστοῦ, μέσω μονίμου εγκαταστάσεως στομίον εκτοξεύσεως κατασβεστικής κόνεως Super Totalit. Με αναλόγους επίσης πυροσβεστήρας έπετεύχθη ή κατάσβεσις του συντριβέντος εις το Μόναχον αγγλικού αεροπλάνου, όπου εὔρον τον θάνατον οι ποδοσφαιριστάι της ομάδος του Μάνττσεστερ, μόνον λόγω της πτώσεως, διότι ή πυρκαϊά κατεστάλη αὐτοστιγμεί διά της ρηθείσης κατασβεστικής κόνεως, πράγμα που επέτρεψε την διάσωσιν πολλών άλλων επιβατών.

Διά πυρκαϊάς εύλων κλπ. στερεών προϊόντων, όπου σχηματίζονται υποβόσκουσαι εστίαι πυρός, ύπάρχει ή ειδική κόνις G, ή όποία, θερμαινόμενη, σχηματίζει έπίπαγον, αποκλείοντα τας μεταγενεστέρας αναζωπυρήσεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΗΣΙΜΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ